

Arrest

nr. 261 898 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in X op X 1985. U bracht ook uw jeugd door in die stad. Toen u de middelbare school afwerkte had u reeds een zoon met uw toenmalige partner (...). Om samen met uw partner te kunnen wonen trok u in bij uw schoonfamilie. Uw schoonvader, (...), is een sociaal leider, voormalig lid van de Communistische Partij en de Union Patriotica en thans activist van de politieke partij FARC. In die hoedanigheid heeft hij vanwege het

vredesproces amnestie gekregen. Onder de voorwaarden van de amnestie mag hij Colombia zelf niet verlaten. De hele familie zette zich in voor de activiteiten die uw schoonvader organiseerde.

In 2007 organiseerde uw schoonvader een voedselbedeling in de wijk Etapa San Francisco. Daar was recent een jonge man om het leven gebracht, en uw schoonvader wist dat er lokale jongeren betrokken waren bij die moord. Hij wilde proberen om een dialoog op gang te brengen over het geweld. Dat werd hem niet in dank afgenomen door de paramilitairen van de AUC, met wie uw vader het al eerder aan de stok had. Vanwege de dreigbrief die zij stuurden naar uw schoonvader na de moord in Etapa San Francisco moesten jullie allemaal vertrekken uit Cali. Jullie gingen naar Bogota, waar jullie werden geregistreerd als ontheemden ten gevolge van het conflict in Colombia. Na een maand in Bogota verhuisden jullie naar Popayan, om jullie daar te vestigen. Toen jullie bijna een jaar in Popayan woonden kwamen er gemaskerde mannen in AUC-uniformen naar jullie huis. Ze vroegen naar uw schoonvader en partner, die niet thuis waren. Vervolgens namen ze u mee onder dwang. Ze brachten u naar een plaats bij de rivier, twee uur te voet van waar u woonde. U werd er gedurende verschillende dagen mishandeld en verkracht en samen met andere vrouwen moest u werken aan de loopgraven rond hun basis. Toen de paramilitairen onverwacht werden beschoten, nam u de vlucht. In een nabijgelegen gehucht werd u geholpen door de inwoners, die u eten en kledij gaven, en vervolgens keerde u terug naar huis. U trof er echter een lege woning aan, want uw schoonfamilie was na dit incident teruggekeerd naar Cali. Daar vond u hen weer terug.

Het leek jullie geen toeval dat de paramilitairen jullie hadden teruggevonden nadat jullie in Bogota geregistreerd waren als ontheemden, en dus besloten jullie van deze feiten geen aangifte te doen bij het parket. U ging in behandeling bij een psycholoog voor het trauma dat u had opgelopen en bouwde uw leven weer op. Uw partner ging een tijdlang op een ander adres wonen dan u. Uw schoonfamilie bleef bedreigingen ontvangen. Uw schoonvader veranderde van gsm-nummer en kocht een huis waar jullie konden intrekken. Jullie begonnen er een atelier dat pyjama's, beha's en korsetten maakte voor vrouwen die borstkanker hadden gehad. Verder werkte u ook in restaurants. Uw schoonfamilie bleef sociaal bewogen en politiek actief. Zelf was u lid van de junta de accion comunal (verder: JAC) dat steun bood aan kansarme jongeren, ontheemden, drugsverslaafden en prostituees, bijvoorbeeld door bedelingen van voedsel of kledij te organiseren, of protestacties te voeren tegen het overheidsbeleid wanneer dat nadelig was voor deze kwetsbare groepen. Er gebeurde altijd wel iets dat duidelijk maakte dat jullie nog altijd in de kijker liepen: een diefstal of inbraak, verdachte figuren die rondhingen in jullie straat,.... In 2018 en 2019 kwamen er opnieuw bedreigingen aan het adres van uw schoonvader.

In maart 2019 hadden jullie een voedselbedeling voor drugsverslaafden gehouden op een plein. Terwijl jullie alles aan het opruimen waren kwamen er twee gewapende mannen op u af. Ze zeiden dat u moest ophouden met dergelijke hulpacties en dat u moest weggaan, en dat jullie toch niemand konden redden van de drugs of uit de prostitutie. Ze vroegen tevens of u de echtgenote was van de zoon van de guerrillastrijder, dat u moest weten dat niemand van uw familie veilig zou zijn, en dat jullie niet veel tijd meer zouden doorbrengen bij jullie sociale werken. U vertelde uw schoonvader wat er was gebeurd en zei dat u bang was voor uw zoon, en dat u Colombia wilde verlaten om naar een veilige plaats te gaan waar jullie een waardig leven konden leiden. Uw ex-partner verkocht daarom zijn motor. Omdat u vreesde dat uw belagers te weten zouden komen dat u het land wilde verlaten, besloot u geen aangifte te doen van wat er gebeurd was. Nadat u uw zoon had ondergebracht bij uw moeder, reisde u op 26 maart 2019 met het vliegtuig naar Spanje. Van daaruit nam u de bus en reisde u verder naar België, waar u toekwam op 27 maart 2019. Op 04 april 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia dat u door de AUC zou worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, een kopie van de geboorteakte van uw zoon, een kopie van een bevestigingsbrief dat u lid was van de JAC, een bevestigingsbrief van de voorzitter van de JAC, een kopie van een bevestigingsbrief van J.A. GONZALEZ LUNA, kopieën van bewijzen dat u een blanco strafblad hebt in Colombia, een bundel met kopieën betreffende het profiel en de activiteiten van de vader van uw ex-man, een bundel met kopieën betreffende uw reis van Colombia naar Europa, kopieën van medische documenten, kopieën van medische documenten over uw zoon, en een kopie van een klacht bij het parket die door de vader van uw ex-man werd ingediend omdat diens dochter werd bedreigd.

Na uw vertrek uit Colombia werd uw schoonzus op 05 september 2019 bedreigd door onbekenden. Uw schoonvader heeft daarom een verzoek tot politiebescherming ingediend, dat werd ingewilligd. U en (...)

zijn ondertussen uit elkaar gegaan. Hij heeft een nieuw gezin gesticht met een andere vrouw. Uw zoon krijgt in Colombia psychologische behandeling. Eind 2020 merkte uw moeder dat het gebouw waar ze woont door onbekenden in het oog wordt gehouden en dat ze gevolgd wordt als ze buiten komt. Ook uw broer werd al eens gevolgd door een onbekende auto toen hij buiten stapte bij uw moeder. Ze krijgen sinds het voorjaar van 2020 ook elke avond een oproep van een onbekend nummer. Uw moeder ging al eens bij de politie langs, maar daar zeiden ze dat ze dat aangezien uw moeder nooit rechtstreeks werd bedreigd en er geen aanwijzingen zijn dat de onbekenden op de moto of in de auto haar effectief volgen, geen klacht kan worden ingediend. Ook uw zoon zegt dat hij voelt dat hij wordt gevolgd door onbekenden, en sluit zich daarom op in de finca (boerderij) van uw schoonouders, samen met het gezin van zijn oom aan vaderszijde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U maakte weliswaar melding van begeleiding door een psycholoog maar hebt ondanks herhaaldelijke vragen (CGVS 1, p.15,20; CGVS 2, p.4,19) daarvan slechts één enkel document neergelegd, waaruit hoogstens kan worden geconcludeerd dat u een afspraak had bij een psycholoog op 18 december 2020. U reikt in dit verband geen enkel element aan waaruit zou blijken dat u lijdt aan psychische klachten die een negatieve invloed zouden kunnen hebben op uw vermogen om zich uit te drukken. Toen u bij DVZ specifiek werd gevraagd naar het bestaan van omstandigheden die uw deelname aan een interview zouden bemoeilijken, bracht u evenmin enige elementen ter kennis (DVZ, Vragenlijst Bijzonder Procedurele Noden). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat u in staat was om de vragen te begrijpen, uw antwoorden erop te formuleren en te verduidelijken indien u hierom werd verzocht. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud nam u paracetamol tegen rugpijn. Er werd u toen nogmaals op gewezen dat u om extra pauzes kon vragen indien u dat nodig vond. U gaf desgevraagd te kennen dat uw medicatie geen enkele invloed had op uw vermogen om deel te nemen aan het interview (CGVS 2, p.7).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooraleerst dat er niet wordt getwijfeld aan het profiel van de vader van uw ex-partner of aan diens politieke activiteiten, die u staft met een uitgebreide bundel documenten (zie Document 8). Hieruit kan evenwel niet rechtstreeks een nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid. **Een verzoek om internationale bescherming moet altijd worden beoordeeld op zijn individuele merites, waarbij het niet kan volstaan dat u verwijst naar een familieband met iemand die zich met politiek bezig houdt.** U verwijst tijdens uw verklaringen over uw vrees echter herhaaldelijk naar de activiteiten van uw ex-schoonvader, die een leidinggevende politieke rol speelde en door jullie werd ondersteund in de acties of evenementen die hij organiseerde (CGVS 1, p.7). Ook wanneer op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud wordt gevraagd naar de redenen dat u denkt dat uw vrees nog altijd actueel is, komt u in wezen niet verder dan een uitgebreide uitleg over waarom de vader van uw voormalige echtgenoot gevaar loopt, en hoe dat afstraalt op diens andere verwanten (CGVS 1, p.19). Zelfs indien uw uitleg klopt dat uw toenmalige schoonvader het land niet kan verlaten omwille van de amnestie die hij heeft gekregen (CGVS 1, p.4), moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat niet alleen hij, maar heel de familie van uw ex-blijkaar nog altijd in Colombia woont. Dit gegeven relativeert toch al de vrees voor vervolging die ze zouden koesteren. U slaagt er tevens hoegenaamd niet in om aannemelijk te maken dat u evenveel of zelfs meer risico zou lopen dan hen, temeer daar de door u beweerde bedreigingen helemaal niet geloofwaardig zijn, zoals verder in deze beslissing wordt uiteengezet. Aangezien u inmiddels bent gescheiden van uw man (CGVS 2, p.6-7) zou het eigenlijk logischer lijken om te concluderen dat u net minder risico loopt, aangezien u niet langer tot de familie behoort.*

Wat betreft uw eigen profiel en uw politieke activiteiten moet worden geconcludeerd dat deze ontoereikend zijn om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. In de eerste plaats zijn uw verklaringen hieromtrent niet consistent. Hoewel u tijdens uw eerste interview bij DVZ verklaarde lid te zijn geweest van de politieke partij FARC en sociaal werk te hebben verricht binnen de bakens die door de FARC werden uitgezet (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.3) en ook aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud nog stelde dat u als sociaal leider behoorde tot de FARC (CGVS 1, p.4), relateert u al snel uw eigen betrokkenheid bij deze partij. Toch zei u moeiteloos brieven te kunnen voorleggen die uw activiteiten zouden bevestigen, aangezien u reeds geruime tijd actief bent in de schoot van de partij (CGVS 1, p.7). Tot op heden hebt u geen enkel document neergelegd waaruit zou blijken dat u ooit lid was van, deel uitmaakte van, of actief was binnen een politieke partij. Zoals u zelf ook toegeeft waren uw eigen activiteiten van een gans andere orde dan die van uw schoonvader (CGVS 2, p.5). Nadat u hebt uitgelegd dat jullie ondersteuning of begeleiding boden aan wat de leiders van de partij beslisten (CGVS 1, p.7), omschrijft u zichzelf opnieuw als een "sociaal leider" en poneert u in algemene termen dat u het opnam voor de kansarmen in de Colombiaanse maatschappij (CGVS 1, p.7). Nogmaals gevraagd naar concrete voorbeelden van de acties waaraan u deelnam spreekt u over het inzamelen van giften, voedselbedelingen, aankoop van kledij en deelname aan protesten of demonstraties tegen het regeringsbeleid (CGVS 1, p.7-8). Hoewel hieruit een zekere sociale bewogenheid spreekt moet toch worden opgemerkt dat dergelijke acties in wezen door vele vrijwilligers en deelnemers gedragen worden en niet volstaan om van iemand een sociaal leider te maken, aangezien die term duidelijk een leiderschap binnen de gemeenschap inhoudt, met andere woorden een voortrekkersrol en nietaflatende inzet voor de mensenrechten in de gemeenschap.

In de mate dat u sociaal leiderschap probeert gelijk te stellen met uw inspanningen voor de JAC (CGVS 1, p.7) moet worden besloten dat louter het feit dat u deel uitmaakte van een JAC niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Binnen Colombia is dat profiel zelfs niet zo uitzonderlijk: uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Colombiaanse overheid zelf schat dat er zowat 70.000 dergelijke actieraden bestaan, waarvan miljoenen Colombianen lid zijn (zie landeninfo nr.1). De bevestigingsbrieven die u neerlegt over uw lidmaatschap van de JAC en uw profiel als sociaal leider (Documenten 3,5,6) zijn kennelijk allemaal opgesteld na uw vertrek en vermoedelijk op uw vraag. Het gaat dus om gesolliciteerde documenten, waardoor ze slechts weinig bewijswaarde hebben. Een van de brieven is zelfs geschreven door een kennis die al jarenlang in Australië woont en waarmee u nooit van uw leven hebt samengewerkt, en wiens brief zelfs niet naar u gestuurd werd (CGVS 2, p.18). Het CGVS stipt daarbij ook aan de auteur van die laatste brief verklaart uw familie goed te kennen, en dat de familie (...) bekende sociale leiders zijn, terwijl u hebt uiteengezet dat uw eigen familie zich ver weg houdt van politiek, en dat het uw voormalige schoonfamilie is die bekend staat om haar politiek engagement (CGVS 1, p.7,9). Dit zijn allemaal redenen om te betwijfelen dat hij u echt zo goed kent. Bovendien spreken ook al deze brieven in de meest vage termen over de situatie die aan de basis ligt van uw beweerde vrees en maakt geen enkele brief melding van de feiten die tot uw vertrek geleid zouden hebben. Het kadert nochtans in geen enkel logisch geheel dat u zou worden bedreigd omwille van uw rol als voorvechter van uw gemeenschap, maar toch zou hebben nagelaten om diezelfde gemeenschap te waarschuwen voor het gevaar waarin u en bij uitbreiding zij zich zouden bevinden. Uit deze brieven kan in wezen enkel worden opgemaakt dat u mogelijks deel hebt uitgemaakt van de JAC in uw wijk. Dat u geen enkel ander document kan neerleggen waaruit zou blijken dat u een sociaal leider bent mag verwonderen, aangezien van een sociaal leider kan worden verwacht dat die zijn of haar sporen verdiende door tal van zichtbare en opvallende optredens. Louter het feit dat iemand in uw omgeving bereid werd gevonden om u als sociaal leider te identificeren in een brief betekent met andere woorden niet dat u in de Colombiaanse maatschappij als dusdanig zou worden gepercipieerd. Uw verklaringen en de overige documenten die u neerlegt nopen geenszins tot de conclusie dat u werkelijk een leidende rol speelde in het Colombiaanse middenveld, en in die hoedanigheid onder de aandacht zou komen van ideologische tegenstanders.

Dat u zich het profiel van een sociaal leider aanmeet doet trouwens ook vragen rijzen over uw reactie op de beweerde problemen, of eerder het gebrek daaraan. Uit de door u neergelegde documenten en uit uw verklaringen blijkt namelijk dat de familie van uw ex inspanningen leverde om bescherming vanwege de Colombiaanse staat in te roepen nadat de zus van uw ex werd bedreigd in september 2019 (zie Document 12). Dit terwijl u zelf daartoe geen enkele poging hebt ondernomen voordat u Colombia verliet. Dat u zelf nooit hebt gezocht naar hulp of bescherming in Colombia, doet daarom verder twijfelen aan de door u beweerde vrees die zou voortvloeien uit uw profiel. Het is ronduit eigenaardig dat er nooit eerder iemand een poging zou hebben ondernomen om bescherming te vragen toen u zou zijn bedreigd, terwijl de latere bedreiging aan het adres van uw toenmalige schoonzus wel onmiddellijk bij het parket werd aangegeven, en aanleiding gaf tot een vraag om politiebescherming, die volgens u

daadwerkelijk werd toegekend (CGVS 2, p.6). Het kan niet worden ingezien waarom deze stap niet eerder gezet werd indien u en uw toenmalige schoonfamilie werkelijk in maart 2019 reeds geloofwaardige bedreigingen hadden ontvangen. Volgens u was de situatie in maart 2019 zelfs zo ernstig dat jullie besloten dat u als eerste moest vertrekken, en dat de anderen zouden volgen (CGVS 1, p.17) maar u nuanceert dat meteen door te stellen dat uw ex-man nooit van plan was om Colombia te verlaten (CGVS 1, p.18). Dat zij in die omstandigheden geen enkele andere stap gezet hebben staat in schril contrast met hun krachtdadige optreden in september 2019. In dit verband wijst het CGVS er ook nog op dat sociale leiders in Colombia bepaalde bijzondere bescherming kunnen aanvragen bij de Unidad Nacional de Protección (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Deze eenheid heeft onder andere de specifieke doelstelling om bescherming te bieden aan personen die in Colombia bijdragen aan de gemeenschap, in het bijzonder sociale leiders. Het is dan ook veelzeggend dat noch u, noch de familie van uw ex-partner dergelijke stappen hebben gezet, hoewel jullie redelijkerwijs op de hoogte moeten zijn geweest van het bestaan van deze optie. Dit ondergraaft nog verder uw voorstelling van de zaken als zou u in Colombia een sociaal leider geweest zijn.

Voorts moet worden vastgesteld dat **de beweerde gebeurtenissen die aan de basis van uw vertrek uit Colombia zouden liggen hoegenaamd niet geloofwaardig zijn.** Tijdens uw eerste interview bij DVZ zei u de beslissing om te vertrekken uit Colombia genomen te hebben nadat uw schoonvader opnieuw was bedreigd ongeveer zeven maanden voor uw eerste interview, dus aan het einde van 2018 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U maakte daarbij geen enkele melding van bedreigingen die u persoonlijk had ontvangen, en verklaarde verder dat u niets wilde toevoegen aan deze samenvatting van de redenen waarom u voor uw leven vreest (DVZ, Vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.8). Aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat het interview bij DVZ goed was verlopen en dat u er een goede samenvatting had gegeven van de problemen die u had gekend in Colombia (CGVS 1, p.3). Het mag dan ook verbazen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud dan plots gewag maakt van een bedreiging door twee gewapende mannen die de eigenlijke aanleiding vormden van uw vertrek: het is na dit incident dat uw toenmalige partner besloot om zijn motorfiets te verkopen zodat u naar Europa kon reizen (CGVS 1, p.13). U verklaart onomwonden: "ik ben op 27 maart uit mijn land vertrokken, nadat ik werd bedreigd" (CGVS 1, p.13). Het kan niet worden ingezien waarom u een kernelement van uw relaas zou hebben weggelaten tijdens uw eerste interview bij DVZ. Dat u deze fundamentele tegenstrijdigheid in uw verklaringen weg probeert te wuiven door te stellen dat uw verklaringen bij DVZ slechts een samenvatting waren van uw problemen overtuigt allerminst, aangezien het hier niet gaat om een pietluttigheid, maar over de directe aanleiding van uw vertrek uit Colombia en de basis van de vrees die u inroept.

Van deze bedreiging zou u klacht hebben neergelegd bij het openbaar ministerie, maar die klacht kon u niet laten zien tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud omdat u ze was vergeten (CGVS 1, p.4,5) en ook dit document hebt u later niet bezorgd aan de Belgische asielinstanties, hoewel u daar uitdrukkelijk om werd gevraagd (CGVS 1, p.5,20; CGVS 2, p.5,6,19). Daarbij moet worden opgemerkt dat u het eerst had over "uw klacht" (CGVS 1, p.4,5) en ook niet corrigeerde toen u expliciet wordt gevraagd naar de klacht die u zelf zou hebben ingediend bij het openbaar ministerie (CGVS 1, p.5). Tijdens uw tweede onderhoud preciseert u plots dan weer dan "uw klacht" eigenlijk werd ingediend door uw moeder, op een ogenblik dat u zich reeds in België bevond (CGVS 2, p.14), dus minstens ettelijke weken nadat de feiten zouden hebben plaatsgevonden en heel mogelijk zelfs pas nadat u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt is het bijzonder merkwaardig dat u via de familie van uw ex duidelijk op de hoogte was van de mogelijkheden om bescherming in te roepen vanwege de Colombiaanse staat, terwijl u zelf niet eens een poging hebt ondernomen om aangifte te doen van de feiten alvorens u Colombia hebt verlaten. Het CGVS wijst er in dat verband nog op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen als alle mogelijke paden naar bescherming vanwege de nationale overheid werden bewandeld, iets waar in dit geval geen sprake van is, zelfs al zou er enig geloof gehecht kunnen worden aan de door u beweerde dreigementen.

Tal van tegenstrijdigheden en inconsistenties besmeuren echter de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volgens u vond deze bedreiging namelijk plaats rond 13 maart 2019, waarna u op korte tijd uw vertrek uit Colombia regelde (CGVS 1, p.17). Nooit eerder was u zelf bedreigd geweest (CGVS 2, p.12). Dat u op 22 februari 2019 reeds het paspoort was gaan halen waarmee u hebt gereisd, wijt u aan louter toeval. Volgens u is het nou eenmaal de gewoonte in familie van uw ex-partner om te zorgen dat altijd alle documenten in orde zijn voor wanneer zich de gelegenheid voordoet om naar het buitenland te reizen. U benadrukt daarbij dat u steevast geweigerd hebt om een vertrek uit Colombia zelfs maar te overwegen totdat u persoonlijk bedreigd werd (CGVS 1, p.17; CGVS 2, p.5). Dit staat niet

alleen haaks op uw eerdere verklaring dat u het paspoort specifiek had gehaald in februari 2019 om naar België te kunnen reizen (CGVS 1, p.6) maar ook op de overige documenten die u hebt neergelegd en die onmiskenbaar aantonen dat u reeds op 06 maart 2019, dus een week voordat u bedreigd geweest zou zijn, uw overnachtingen in Spanje had gereserveerd voor de periode van 27 maart 2019 tot 06 april 2019 (zie Document 9). Het beeld dat u schetst van de omstandigheden van uw vertrek komt daarmee uiteraard in een bedrieglijk daglicht te staan.

Over de kern van de zaak, de bedreigingen die aan uw adres werden geuit, kan u al evenmin eenduidige verklaringen afleggen. Tijdens uw spontaan relaas geeft u het dreigement weer als volgt: "dat ik moest stoppen met die hulp te geven en dat ik moest vertrekken, dat ik toch niemand zou kunnen redden van drugs of uit de prostitutie" (CGVS 1, p.13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud is u gevraagd naar wat er precies tegen u werd gezegd, en dan geeft u een totaal andere versie: de mannen die u bedreigden zouden gevraagd hebben of u de echtgenote was van de zoon van de guerrillastrijder, en dat u moest beseffen dat u niet veel tijd meer zou doorbrengen bij uw sociale werken (CGVS 2, p.13). Even later voegt u daar ook nog aan toe dat ze ook zeiden dat u wist dat niemand van uw familie veilig zou zijn, en dat het niet goed met jullie zou aflopen (CGVS 2, p.14). Wanneer u wordt geconfronteerd met de aanzienlijke verschillen tussen de twee versies die u hebt gegeven wijt u deze eerst aan het feit dat u de vraag niet goed had begrepen en dat u de tweede keer dus niet "in detail" had verteld over het dreigement (CGVS 2, p.16). Er werd echter gevraagd naar wat men precies tegen u had gezegd toen en u gaf helemaal niet aan dat u deze vraag niet goed had begrepen, waardoor deze uitleg niet kan worden aanvaard. Tenslotte doet u een weinig overtuigende poging om een synthese te maken tussen de beide versies die u hebt gegeven (CGVS 2, p.17), waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid probeert op te heffen door te zeggen dat beide antwoorden even juist waren.

Aangezien u verklaart tot aan deze beweerde bedreiging in maart 2019 nooit te hebben overwogen om het land te verlaten (CGVS 1, p.19; CGVS 2, p.5,12), en uit talrijke vaststellingen blijkt dat er aan deze gebeurtenis geen geloof kan worden gehecht, maakt u dus helemaal niet aannemelijk dat u nood hebt aan internationale bescherming omdat u werd gevisieerd omwille van uw profiel, laat staan dat u "de bron" van de problemen was, of "de eerste persoon" uit uw kring die werd vervolgd (CGVS 2, p.14). Dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dan plotseling aangeeft dat uw eigen familie reeds enkele maanden wordt geschaduwd en lastig gevallen via telefoon is daarom ook weinig plausibel. Het valt moeilijk in te zien welk baat uw belagers erbij zouden hebben om uw moeder elke dag op te bellen zonder iets te zeggen (CGVS 2, p.11) of waarom ze het appartement van uw moeder in de gaten zouden houden bijna een jaar nadat uw zoon en uw ex er zijn vertrokken (CGVS 2, p.7,11), terwijl jullie nooit eerder enige problemen hebben gekend (CGVS 1, p.16). U komt daarbij trouwens weer niet verder dan blote beweringen die u met geen enkel element staft. Dat geldt trouwens ook voor uw herhaalde verwijzingen naar het feit dat jullie telefoons zouden worden afgeluisterd (CGVS 1, p.5,11,16; CGVS 2, p.10,11).

Tot slot merkt het CGVS ook nog op dat u opzettelijk misleidende verklaringen hebt afgelegd over de rechtbaarheid die u geeft aan uw verblijf in België. Hoewel u ronduit ontkent dat u ooit bekend maakte dat u thans in Doornik woont, in België verblijft, en zelfs zegt dat u nooit foto's van uzelf op uw profiel hebt gezet (CGVS 2, p.18) blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat u dit wel degelijk hebt gedaan gedurende lange tijd na uw aankomst in België. Dit blijkt nota bene uit nazicht van het profiel dat u zelf hebt getoond tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p.6). Dat het Facebookprofiel in kwestie dus moest dienen om de buitenwereld te doen geloven dat u nog altijd in Colombia bent en daar in een pizzeria werkt (CGVS 2, p.18) kan dan ook allerminst overtuigen. U vertelde trouwens tijdens uw eerste interview ook dat zowel uw familie als uw vriendenkring op de hoogte waren dat u naar België was verhuisd (CGVS 1, p.11). Dat u in weerwil van deze feiten wilt doen uitschijnen dat u in België bent ondergedoken voor uw belagers, is dan ook een late toevoeging aan uw relaas die wat nog rest van uw algemene geloofwaardigheid slechts verder aantast.

Wat betreft uw bewering dat u in 2007 slachtoffer bent geworden van ontvoering en verkrachting door leden van de AUC (CGVS 1, p.12,14), moet worden vastgesteld dat u van deze feiten geen enkel bewijs kan aanbrengen (CGVS 1, p.4,14). Uit uw verklaringen blijkt in elk geval dat zelfs indien u slachtoffer werd van een betreurenswaardig misdrijf, dit niet belette dat u nadien de draad van uw leven weer kon oppikken en in Colombia jarenlang zonder verdere problemen uw bestaan kon leiden. Gezien de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde aanleiding van uw vertrek uit Colombia in 2019, en de vaststelling dat deze beweerde gebeurtenis in 2007 zou hebben plaatsgevonden, volstaat ook deze beweerde gebeurtenis niet om in uw hoofde een actuele vrees aannemelijk te maken.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De geboorteakte bevestigt dat u een zoon hebt met (...). Ook dit wordt niet betwist in deze beslissing, maar volstaat zoals gezegd op geen enkele wijze om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dat u een blanco strafblad heeft staat volledig los van de door u beweerde problemen, net zoals uw medische documenten en die van uw zoon.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid,

gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster een beoordelingsfout aan en de schending van artikelen 48/3, 48/4 en volgende van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève; de motiveringsplicht meer bepaald artikelen 2 en 3 van de “*uitdrukkelijke motiveringswet*”; en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooraleerst dat er niet wordt getwijfeld aan het profiel van de vader van uw ex-partner of aan diens politieke activiteiten, die u staaft met een uitgebreide bundel documenten (zie Document 8). Hieruit kan evenwel niet rechtstreeks een nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid. Een verzoek om internationale bescherming moet altijd worden beoordeeld op zijn individuele merites, waarbij het niet kan volstaan dat u verwijst naar een familieband met iemand die zich met politiek bezig houdt. U verwijst tijdens uw verklaringen over uw vrees echter herhaaldelijk naar de activiteiten van uw ex-schoonvader, die een leidinggevende politieke rol speelde en door jullie werd ondersteund in de acties of evenementen die hij organiseerde (CGVS 1, p.7). Ook wanneer op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud wordt gevraagd naar de redenen dat u denkt dat uw vrees nog altijd actueel is, komt u in wezen niet verder dan een uitgebreide uitleg over waarom de vader van uw voormalige echtgenoot gevaar loopt, en hoe dat afstraalt op diens andere verwanten (CGVS 1, p.19). Zelfs indien uw uitleg klopt dat uw toenmalige schoonvader het land niet kan verlaten omwille van de amnestie die hij heeft gekregen (CGVS 1, p.4), moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat niet alleen hij, maar heel de familie van uw ex blijkbaar nog altijd in Colombia woont. Dit gegeven relateert toch al de vrees voor vervolging die ze zouden koesteren. U slaagt er tevens hoegenaamd niet in om aannemelijk te maken dat u evenveel of zelfs meer risico zou lopen dan hen, temeer daar de door u beweerde bedreigingen helemaal niet geloofwaardig zijn, zoals verder in deze beslissing wordt uiteengezet. Aangezien u inmiddels bent gescheiden van uw man (CGVS 2, p.6-7) zou het eigenlijk logischer lijken om te concluderen dat u net minder risico loopt, aangezien u niet langer tot de familie behoort.

Wat betreft uw eigen profiel en uw politieke activiteiten moet worden geconcludeerd dat deze ontoereikend zijn om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. In de eerste plaats zijn uw verklaringen hieromtrent niet consistent. Hoewel u tijdens uw eerste interview bij DVZ verklaarde lid te zijn geweest van de politieke partij FARC en sociaal werk te hebben verricht binnen de bakens die door de FARC werden uitgezet (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.3) en ook aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud nog stelde dat u als sociaal leider behoorde tot de FARC (CGVS 1, p.4), relateert u al snel uw eigen betrokkenheid bij deze partij. Toch zei u moeiteloos brieven te kunnen voorleggen die uw activiteiten zouden bevestigen, aangezien u reeds geruime tijd actief bent in de schoot van de partij (CGVS 1, p.7). Tot op heden hebt u geen enkel document neergelegd waaruit zou blijken dat u ooit lid was van, deel uitmaakte van, of actief was binnen een politieke partij. Zoals u zelf ook toegeeft waren uw eigen activiteiten van een gans andere orde dan die van uw schoonvader (CGVS 2, p.5). Nadat u hebt uitgelegd dat jullie ondersteuning of begeleiding boden aan wat de leiders van de partij beslisten (CGVS 1, p.7), omschrijft u zichzelf opnieuw als een “sociaal leider” en poneert u in algemene termen dat u het opnam voor de kansarmen in de Colombiaanse maatschappij (CGVS 1, p.7). Nogmaals gevraagd naar concrete voorbeelden van de acties waaraan u deelnam spreekt u over het inzamelen van giften, voedselbedelingen, aankoop van kledij en deelname aan protesten of demonstraties tegen het regeringsbeleid (CGVS 1, p.7-8). Hoewel hieruit een zekere sociale bewogenheid spreekt moet toch worden opgemerkt dat dergelijke acties in wezen door vele vrijwilligers en deelnemers gedragen worden en niet volstaan om van iemand een sociaal leider te maken, aangezien die term duidelijk een leiderschap binnen de gemeenschap inhoudt, met andere woorden een voortrekkersrol en nietaflatende inzet voor de mensenrechten in de gemeenschap.

In de mate dat u sociaal leiderschap probeert gelijk te stellen met uw inspanningen voor de JAC (CGVS 1, p.7) moet worden besloten dat louter het feit dat u deel uitmaakte van een JAC niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Binnen Colombia is dat profiel zelfs niet zo uitzonderlijk: uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Colombiaanse overheid zelf schat dat er zowat 70.000 dergelijke actieraden bestaan, waarvan miljoenen Colombianen lid zijn (zie landeninfo nr.1). De bevestigingsbrieven die u neerlegt over uw lidmaatschap van de JAC en uw profiel als sociaal leider (Documenten 3,5,6) zijn kennelijk allemaal opgesteld na uw vertrek en vermoedelijk op uw vraag. Het gaat dus om gesolliciteerde documenten, waardoor ze slechts weinig bewijswaarde hebben. Een van de brieven is zelfs geschreven door een kennis die al jarenlang in Australië woont en waarmee u nooit van uw leven hebt samengewerkt, en wiens brief zelfs niet naar u gestuurd werd (CGVS 2, p.18). Het CGVS stipt daarbij ook aan de auteur van die laatste brief verklaart uw familie goed te kennen, en dat de familie (...) bekende sociale leiders zijn, terwijl u hebt uiteengezet dat uw eigen familie zich ver weg houdt van politiek, en dat het uw voormalige schoonfamilie is die bekend staat om haar politiek engagement (CGVS 1, p.7,9). Dit zijn allemaal redenen om te betwijfelen dat hij u echt zo goed kent. Bovendien spreken ook al deze brieven in de meest vage termen over de situatie die aan de basis ligt van uw beweerde vrees en maakt geen enkele brief melding van de feiten die tot uw vertrek geleid zouden hebben. Het kadert nochtans in geen enkel logisch geheel dat u zou worden bedreigd omwille van uw rol als voorvechter van uw gemeenschap, maar toch zou hebben nagelaten om diezelfde gemeenschap te waarschuwen voor het gevaar waarin u en bij uitbreiding zij zich zouden bevinden. Uit deze brieven kan in wezen enkel worden opgemaakt dat u mogelijks deel hebt uitgemaakt van de JAC in uw wijk. Dat u geen enkel ander document kan neerleggen waaruit zou blijken dat u een sociaal leider bent mag verwonderen, aangezien van een sociaal leider kan worden verwacht dat die zijn of haar sporen verdiende door tal van zichtbare en opvallende optredens. Louter het feit dat iemand in uw omgeving bereid werd gevonden om u als sociaal leider te identificeren in een brief betekent met andere woorden niet dat u in de Colombiaanse maatschappij als dusdanig zou worden gepercipieerd. Uw verklaringen en de overige documenten die u neerlegt nopen geenszins tot de conclusie dat u werkelijk een leidende rol speelde in het Colombiaanse middenveld, en in die hoedanigheid onder de aandacht zou komen van ideologische tegenstanders.

Dat u zich het profiel van een sociaal leider aanmeet doet trouwens ook vragen rijzen over uw reactie op de beweerde problemen, of eerder het gebrek daaraan. Uit de door u neergelegde documenten en uit uw verklaringen blijkt namelijk dat de familie van uw ex inspanningen leverde om bescherming vanwege de Colombiaanse staat in te roepen nadat de zus van uw ex werd bedreigd in september 2019 (zie Document 12). Dit terwijl u zelf daartoe geen enkele poging hebt ondernomen voordat u Colombia verliet. Dat u zelf nooit hebt gezocht naar hulp of bescherming in Colombia, doet daarom verder twifelen aan de door u beweerde vrees die zou voortvloeien uit uw profiel. Het is ronduit eigenaardig dat er nooit eerder iemand een poging zou hebben ondernomen om bescherming te vragen toen u zou zijn bedreigd, terwijl de latere bedreiging aan het adres van uw toenmalige schoonzus wel onmiddellijk bij het parket werd aangegeven, en aanleiding gaf tot een vraag om politiebescherming, die volgens u daadwerkelijk werd toegekend (CGVS 2, p.6). Het kan niet worden ingezien waarom deze stap niet eerder gezet werd indien u en uw toenmalige schoonfamilie werkelijk in maart 2019 reeds geloofwaardige bedreigingen hadden ontvangen. Volgens u was de situatie in maart 2019 zelfs zo ernstig dat jullie besloten dat u als eerste moest vertrekken, en dat de anderen zouden volgen (CGVS 1, p.17) maar u nuanceert dat meteen door te stellen dat uw ex-man nooit van plan was om Colombia te verlaten (CGVS 1, p.18). Dat zij in die omstandigheden geen enkele andere stap gezet hebben staat in schril contrast met hun krachtdadige optreden in september 2019. In dit verband wijst het CGVS er ook nog op dat sociale leiders in Colombia bepaalde bijzondere bescherming kunnen aanvragen bij de Unidad Nacional de Protección (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Deze eenheid heeft onder andere de specifieke doelstelling om bescherming te bieden aan personen die in Colombia bijdragen aan de gemeenschap, in het bijzonder sociale leiders. Het is dan ook veelzeggend dat noch u, noch de familie van uw ex-partner dergelijke stappen hebben gezet, hoewel jullie redelijkerwijs op de hoogte moeten zijn geweest van het bestaan van deze optie. Dit ondergraaft nog verder uw voorstelling van de zaken als zou u in Colombia een sociaal leider geweest zijn.

*Voorts moet worden vastgesteld dat **de beweerde gebeurtenissen die aan de basis van uw vertrek uit Colombia zouden liggen hoegenaamd niet geloofwaardig zijn.** Tijdens uw eerste interview bij DVZ zei u de beslissing om te vertrekken uit Colombia genomen te hebben nadat uw schoonvader opnieuw was bedreigd ongeveer zeven maanden voor uw eerste interview, dus aan het einde van 2018 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U maakte daarbij geen enkele melding van bedreigingen die u*

persoonlijk had ontvangen, en verklaarde verder dat u niets wilde toevoegen aan deze samenvatting van de redenen waarom u voor uw leven vreest (DVZ, Vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.8). Aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat het interview bij DVZ goed was verlopen en dat u er een goede samenvatting had gegeven van de problemen die u had gekend in Colombia (CGVS 1, p.3). Het mag dan ook verbazen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud dan plots gewag maakt van een bedreiging door twee gewapende mannen die de eigenlijke aanleiding vormden van uw vertrek: het is na dit incident dat uw toenmalige partner besloot om zijn motorfiets te verkopen zodat u naar Europa kon reizen (CGVS 1, p.13). U verklaart onomwonden: "ik ben op 27 maart uit mijn land vertrokken, nadat ik werd bedreigd" (CGVS 1, p.13). Het kan niet worden ingezien waarom u een kernelement van uw relaas zou hebben weggelaten tijdens uw eerste interview bij DVZ. Dat u deze fundamentele tegenstrijdigheid in uw verklaringen weg probeert te wuiven door te stellen dat uw verklaringen bij DVZ slechts een samenvatting waren van uw problemen overtuigt allerminst, aangezien het hier niet gaat om een pietluttigheid, maar over de directe aanleiding van uw vertrek uit Colombia en de basis van de vrees die u inroept.

Van deze bedreiging zou u klacht hebben neergelegd bij het openbaar ministerie, maar die klacht kon u niet laten zien tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud omdat u ze was vergeten (CGVS 1, p.4,5) en ook dit document hebt u later niet bezorgd aan de Belgische asielinstanties, hoewel u daar uitdrukkelijk om werd gevraagd (CGVS 1, p.5,20; CGVS 2, p.5,6,19). Daarbij moet worden opgemerkt dat u het eerst had over "uw klacht" (CGVS 1, p.4,5) en ook niet corrigeerde toen u expliciet wordt gevraagd naar de klacht die u zelf zou hebben ingediend bij het openbaar ministerie (CGVS 1, p.5). Tijdens uw tweede onderhoud preciseert u plots dan weer dan "uw klacht" eigenlijk werd ingediend door uw moeder, op een ogenblik dat u zich reeds in België bevond (CGVS 2, p.14), dus minstens ettelijke weken nadat de feiten zouden hebben plaatsgevonden en heel mogelijk zelfs pas nadat u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt is het bijzonder merkwaardig dat u via de familie van uw ex duidelijk op de hoogte was van de mogelijkheden om bescherming in te roepen vanwege de Colombiaanse staat, terwijl u zelf niet eens een poging hebt ondernomen om aangifte te doen van de feiten alvorens u Colombia hebt verlaten. Het CGVS wijst er in dat verband nog op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen als alle mogelijke paden naar bescherming vanwege de nationale overheid werden bewandeld, iets waar in dit geval geen sprake van is, zelfs al zou er enig geloof gehecht kunnen worden aan de door u beweerde dreigementen.

Tal van tegenstrijdigheden en inconsistenties besmeuren echter de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volgens u vond deze bedreiging namelijk plaats rond 13 maart 2019, waarna u op korte tijd uw vertrek uit Colombia regelde (CGVS 1, p.17). Nooit eerder was u zelf bedreigd geweest (CGVS 2, p.12). Dat u op 22 februari 2019 reeds het paspoort was gaan halen waarmee u hebt gereisd, wijt u aan louter toeval. Volgens u is het nou eenmaal de gewoonte in familie van uw ex-partner om te zorgen dat altijd alle documenten in orde zijn voor wanneer zich de gelegenheid voordoet om naar het buitenland te reizen. U benadrukt daarbij dat u steevast geweigerd hebt om een vertrek uit Colombia zelfs maar te overwegen totdat u persoonlijk bedreigd werd (CGVS 1, p.17; CGVS 2, p.5). Dit staat niet alleen haaks op uw eerdere verklaring dat u het paspoort specifiek had gehaald in februari 2019 om naar België te kunnen reizen (CGVS 1, p.6) maar ook op de overige documenten die u hebt neergelegd en die onmiskenbaar aantonen dat u reeds op 06 maart 2019, dus een week voordat u bedreigd geweest zou zijn, uw overnachtingen in Spanje had gereserveerd voor de periode van 27 maart 2019 tot 06 april 2019 (zie Document 9). Het beeld dat u schetst van de omstandigheden van uw vertrek komt daarmee uiteraard in een bedrieglijk daglicht te staan.

Over de kern van de zaak, de bedreigingen die aan uw adres werden geuit, kan u al evenmin eenduidige verklaringen afleggen. Tijdens uw spontaan relaas geeft u het dreigement weer als volgt: "dat ik moest stoppen met die hulp te geven en dat ik moest vertrekken, dat ik toch niemand zou kunnen redden van drugs of uit de prostitutie" (CGVS 1, p.13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud is u gevraagd naar wat er precies tegen u werd gezegd, en dan geeft u een totaal andere versie: de mannen die u bedreigden zouden gevraagd hebben of u de echtgenote was van de zoon van de guerrillastrijder, en dat u moest beseffen dat u niet veel tijd meer zou doorbrengen bij uw sociale werken (CGVS 2, p.13). Even later voegt u daar ook nog aan toe dat ze ook zeiden dat u wist dat niemand van uw familie veilig zou zijn, en dat het niet goed met jullie zou aflopen (CGVS 2, p.14). Wanneer u wordt geconfronteerd met de aanzienlijke verschillen tussen de twee versies die u hebt gegeven wijt u deze eerst aan het feit dat u de vraag niet goed had begrepen en dat u de tweede keer dus niet "in detail" had verteld over het dreigement (CGVS 2, p.16). Er werd echter gevraagd naar wat men precies tegen u had gezegd toen en u gaf helemaal niet aan dat u deze vraag niet goed had begrepen, waardoor deze uitleg niet kan worden aanvaard. Tenslotte doet u een weinig overtuigende poging om een synthese te maken

tussen de beide versies die u hebt gegeven (CGVS 2, p.17), waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid probeert op te heffen door te zeggen dat beide antwoorden even juist waren.

Aangezien u verklaart tot aan deze beweerde bedreiging in maart 2019 nooit te hebben overwogen om het land te verlaten (CGVS 1, p.19; CGVS 2, p.5,12), en uit talrijke vaststellingen blijkt dat er aan deze gebeurtenis geen geloof kan worden gehecht, maakt u dus helemaal niet aannemelijk dat u nood hebt aan internationale bescherming omdat u werd gevisieerd omwille van uw profiel, laat staan dat u “de bron” van de problemen was, of “de eerste persoon” uit uw kring die werd vervolgd (CGVS 2, p.14). Dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dan plotseling aangeeft dat uw eigen familie reeds enkele maanden wordt geschaduwd en lastig gevallen via telefoon is daarom ook weinig plausibel. Het valt moeilijk in te zien welk baat uw belagers erbij zouden hebben om uw moeder elke dag op te bellen zonder iets te zeggen (CGVS 2, p.11) of waarom ze het appartement van uw moeder in de gaten zouden houden bijna een jaar nadat uw zoon en uw ex er zijn vertrokken (CGVS 2, p.7,11), terwijl jullie nooit eerder enige problemen hebben gekend (CGVS 1, p.16). U komt daarbij trouwens weer niet verder dan blote beweringen die u met geen enkel element staft. Dat geldt trouwens ook voor uw herhaalde verwijzingen naar het feit dat jullie telefoons zouden worden afgeluisterd (CGVS 1, p.5,11,16; CGVS 2, p.10,11).

Tot slot merkt het CGVS ook nog op dat u opzettelijk misleidende verklaringen hebt afgelegd over de rechtbaarheid die u geeft aan uw verblijf in België. Hoewel u ronduit ontkent dat u ooit bekend maakte dat u thans in Doornik woont, in België verblijft, en zelfs zegt dat u nooit foto's van uzelf op uw profiel hebt gezet (CGVS 2, p.18) blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat u dit wel degelijk hebt gedaan gedurende lange tijd na uw aankomst in België. Dit blijkt nota bene uit nazicht van het profiel dat u zelf hebt getoond tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p.6). Dat het Facebookprofiel in kwestie dus moest dienen om de buitenwereld te doen geloven dat u nog altijd in Colombia bent en daar in een pizzeria werkt (CGVS 2, p.18) kan dan ook allerm minst overtuigen. U vertelde trouwens tijdens uw eerste interview ook dat zowel uw familie als uw vriendenkring op de hoogte waren dat u naar België was verhuisd (CGVS 1, p.11). Dat u in weerwil van deze feiten wilt doen uitschijnen dat u in België bent ondergedoken voor uw belagers, is dan ook een late toevoeging aan uw relaas die wat nog rest van uw algemene geloofwaardigheid slechts verder aantast.

Wat betreft uw bewering dat u in 2007 slachtoffer bent geworden van ontvoering en verkrachting door leden van de AUC (CGVS 1, p.12,14), moet worden vastgesteld dat u van deze feiten geen enkel bewijs kan aanbrengen (CGVS 1, p.4,14). Uit uw verklaringen blijkt in elk geval dat zelfs indien u slachtoffer werd van een betreurenswaardig misdrijf, dit niet belette dat u nadien de draad van uw leven weer kon oppikken en in Colombia jarenlang zonder verdere problemen uw bestaan kon leiden. Gezien de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde aanleiding van uw vertrek uit Colombia in 2019, en de vaststelling dat deze beweerde gebeurtenis in 2007 zou hebben plaatsgevonden, volstaat ook deze beweerde gebeurtenis niet om in uw hoofde een actuele vrees aannemelijk te maken.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De geboorteakte bevestigt dat u een zoon hebt met (...). Ook dit wordt niet betwist in deze beslissing, maar volstaat zoals gezegd op geen enkele wijze om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dat u een blanco strafblad heeft staat volledig los van de door u beweerde problemen, net zoals uw medische documenten en die van uw zoon.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster verwijst naar de in het dossier aanwezige landeninformatie en meer bepaald naar de definitie van een sociaal leider gegeven door Elizabeth Dickinson en meent dat haar verklaringen over haar activiteiten geloofwaardig zijn waardoor zij beantwoordt aan de definitie van een sociaal leider en dit omwille van de inzet voor de gemeenschap waar zij leeft. Verzoekster is tevens van oordeel dat haar activiteiten amper werden onderzocht en dat de verwerende partij enkel besluit dat veel vrijwilligers

gelijkaardige activiteiten uitvoeren om te oordelen dat haar activiteiten onvoldoende zijn om een sociaal leider te zijn.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP)* die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Na dit vredesakkoord daalde het geweld in grote delen van Colombia, maar bepaalde gebieden blijven onder invloed staan van de gewapende groeperingen en ondervinden terugkerend geweld.

Hoewel de moordcijfers voor het hele land gevoelig zijn gedaald, geldt deze daling niet voor alle gemeentes en zet deze zich niet door bij het 'politieke geweld', het geweld dat zich richt tegen activisten, gemeenschapsleiders en mensenrechtenactivisten. Zo kan worden gelezen dat wie opkomt voor mensenrechten sinds de vredesakkoorden steeds meer gevaar loopt.

Elizabeth Dickinson, Colombia-onderzoeker voor de International Crisis Group (hierna: ICG), definieert een sociale leider als iemand die opkomt voor zaken in zijn gemeenschap. Dit kan onder meer gaan over proper drinkwater, het oproepen tot het steunen van het vredesakkoord of het verzet tegen rekrutering van kinderen door de gewapende groeperingen. Het gaat hier ook vaak om gemeenschapsleiders of vertegenwoordigers van de inheemse en Afro-gemeenschappen. Deze personen komen omwille van hun mening snel in conflict met de gewapende groeperingen en/of met de grootgrondbezitters. Zowel de gewapende groeperingen als soms de grootgrondbezitters gebruiken vervolgens huurmoordenaars (sicarios) om sociale leiders te vermoorden (COI Focus "*Colombia – Veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020, p. 27)

Eind mei 2020 bracht de ngo Somos Defensores haar jaarrapport uit over de situatie van mensenrechtenactivisten en sociale leiders in 2019. De organisatie registreerde voor het hele jaar 844 aanvallen en bedreigingen waarmee 2019 voor sociale leiders en mensenrechtenverdedigers het meest gewelddadige jaar was van het afgelopen decennium. Gemiddeld werden er 2,3 activisten per dag aangevallen. De stijging zet zich voort in 2020. De departementen met de meeste problemen zijn deze die voorheen onder de controle stonden van de FARC-EP, waarbij Cauca het meest getroffen is. Hoewel vele van deze aanvallen en moorden op de sociale leiders onopgelost blijven, blijken de verantwoordelijken hiervoor in bijna de helft van de gevallen paramilitaire groeperingen te zijn, gevolgd door FARC-dissidenten, leden van de ordediensten en het ELN (COI Focus 27 juli 2020, p. 27-28).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van elke persoon die zich sociaal engageert. Veeleer blijkt dat het vooral personen zijn met een specifiek profiel die door hun handelingen bekend raken en in het vizier komen, zoals sociale leiders, activisten, boeren, leden van de inheemse gemeenschap en voormalige FARC-EP-strijders. Zo lopen vrouwen in sociale leiderschapsposities meer in het vizier.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate sociaal geëngageerd was, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*"; UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015, p. 39 en 44).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij terugkeer naar Colombia. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken. Hoewel niet wordt betwist dat verzoekster zich engageerde voor de JAC, worden de door haar geschetste bedreigingen alsook het door haar aangemeten profiel als sociaal leider niet geloofwaardig bevonden.

Verzoekster verklaarde weliswaar dat zij het opnam voor de kansarmen in de Colombiaanse maatschappij, maar komt zelf niet verder dan het inzamelen van giften, voedselbedelingen, aankoop van kledij en deelname aan protesten of demonstraties tegen het regeringsbeleid.

Zoals terecht werd gesteld worden dergelijke acties in wezen door vele vrijwilligers en deelnemers gedragen worden en kunnen deze niet volstaan om van iemand een sociaal leider te maken, aangezien die term duidelijk een *leaderschap* binnen de gemeenschap inhoudt, met andere woorden een voortrekkersrol en niet aflatende inzet voor de mensenrechten in de gemeenschap. Hoewel verzoekster van oordeel is dat haar inspanningen voor de JAC volstaan om het voorgehouden profiel van sociaal leider te ondersteunen, gaat zij eraan voorbij dat zij niet aantoonbaar werkelijk een leidende rol te hebben gespeeld, en in die hoedanigheid onder de aandacht zou komen van ideologische tegenstanders. Niettegenstaande verzoekster aankondigde moeiteloos brieven te kunnen voorleggen die haar activiteiten zouden bevestigen, aangezien zij reeds geruime tijd actief was in de schoot van de partij, moet worden vastgesteld dat er tot op heden geen enkel document werd neergelegd waaruit zou blijken dat zij ooit lid was van, deel uitmaakte van, of actief was binnen een politieke partij.

Waar verzoekster verwijst naar de familieband met haar schoonfamilie en het gegeven dat er aan haar ex-schoonzus en aan haar zoon bescherming werd gegeven, gaat zij eraan voorbij dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Overigens weerlegt zij de vaststelling dat haar ex-schoonfamilie nog altijd in Colombia woont niet. Verzoekster slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat zij evenveel of zelfs meer risico zou lopen dan hen, temeer de door haar beweerde bedreigingen niet geloofwaardig zijn, en zij inmiddels gescheiden is en niet langer tot de familie behoort.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tal van motieven in de bestreden beslissing opnam waaruit blijkt dat er geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekster beweerde bedreigingen en de voorgehouden vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade. Verzoekster beperkt zich echter in het verzoekschrift tot de verwijzing naar algemene informatie en het volharden in haar profiel als sociaal leider zonder echter afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen die maken dat er aan de door haar voorgehouden persoonlijke nood aan internationale bescherming geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

Verzoekster citeert vervolgens uit landeninformatie aanwezig in het administratief dossier en stelt dat de verwerende partij zelf oordeelt dat het beschermingsmechanisme voor sociale leiders onvoldoende is, onvoldoende effectief en niet gericht op het individu en dat er in deze informatie verwezen wordt naar het gebrek aan middelen en personeel, het bureaucratisch karakter en de traagheid, waardoor er volgens verzoekster moeilijk kan worden gesteld dat er een doeltreffende en duurzame bescherming is voor sociale leiders in de zin van artikel 48/5, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoekster haar profiel als sociaal leider niet aannemelijk kan maken en dat ook de beweerde bedreigingen aan het adres van verzoekster niet geloofwaardig zijn.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt in deze zin dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren

omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

De bewoordingen in de wet impliceren in beginsel een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cf. EASO, “*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*”, december 2016, p. 59, 63 en 68).

Met betrekking tot verzoeksters vraag tot bescherming werd het volgende vastgesteld:

“Van deze bedreiging zou u klacht hebben neergelegd bij het openbaar ministerie, maar die klacht kon u niet laten zien tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud omdat u ze was vergeten (CGVS 1, p.4,5) en ook dit document hebt u later niet bezorgd aan de Belgische asielinstanties, hoewel u daar uitdrukkelijk om werd gevraagd (CGVS 1, p.5,20; CGVS 2, p.5,6,19). Daarbij moet worden opgemerkt dat u het eerst had over “uw klacht” (CGVS 1, p.4,5) en ook niet corrigeerde toen u expliciet wordt gevraagd naar de klacht die u zelf zou hebben ingediend bij het openbaar ministerie (CGVS 1, p.5). Tijdens uw tweede onderhoud preciseert u plots dan weer dan “uw klacht” eigenlijk werd ingediend door uw moeder, op een ogenblik dat u zich reeds in België bevond (CGVS 2, p.14), dus minstens ettelijke weken nadat de feiten zouden hebben plaatsgevonden en heel mogelijk zelfs pas nadat u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt is het bijzonder merkwaardig dat u via de familie van uw ex duidelijk op de hoogte was van de mogelijkheden om bescherming in te roepen vanwege de Colombiaanse staat, terwijl u zelf niet eens een poging hebt ondernomen om aangifte te doen van de feiten alvorens u Colombia hebt verlaten. Het CGVS wijst er in dat verband nog op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen als alle mogelijke paden naar bescherming vanwege de nationale overheid werden bewandeld, iets waar in dit geval geen sprake van is, zelfs al zou er enig geloof gehecht kunnen worden aan de door u beweerde dreigementen.”.

Verzoekster moet aannemelijk maken dat zij alle, in haar individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is.

Voor zover verzoekster van oordeel is dat de overheidsbescherming “*niet optimaal*” is, geeft zij geen verschoning voor het feit dat verzoekster niet de minste poging heeft ondernomen om bescherming te zoeken in eigen land op het ogenblik dat zij daar aanwezig was.

Voor zover verzoekster van oordeel is dat zij geen overheidsbescherming kan krijgen toont verzoekster evenwel niet aan dat in Colombia door de overheid geen redelijke maatregelen worden genomen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, of dat er in Colombia geen werkend rechtssysteem zou zijn. Evenmin kan zulks uit het rechtsplegingsdossier worden afgeleid.

Dat er redelijke overheidsbescherming voorhanden is in Colombia wordt overigens bevestigd door de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval, die verklaarde dat de bedreiging aan het adres van haar toenmalige schoonzus wel onmiddellijk bij het parket werd aangegeven, en aanleiding gaf tot een vraag om politiebescherming, die volgens verzoekster daadwerkelijk werd toegekend (CGVS 2, p.6).

In dit verband moet worden herhaald dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn; dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Zelfs indien verzoekster de beschermingsmaatregelen ontoereikend vond, vallen ze ongetwijfeld te verkiezen boven de angst die verzoekster beweert te hebben gehad.

Verzoekster toont niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Door niet de aanwezige hulp in te roepen, blijft verzoekster niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen, maar wordt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees ondermijnd.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeksters zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op deze asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 10 september 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG’s (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio’s en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Met betrekking tot de situatie in de grote steden, waaronder Cali, kan in de voormelde recente landeninformatie nog het volgende worden gelezen:

“ICRC haalt aan dat Colombia naast binnenlandse gewapende conflicten ook te maken heeft met andere vormen van geweld die niet onder de noemer ‘gewapend conflict’ vallen zoals het geweld in de steden Medellín, Buenaventura, Cali en Tumaco. Het jaarrapport van PARES over de veiligheid in de grote steden stelt dat alle vijftien grootste steden van Colombia een daling in hun aantal moordzaken registreerden in 2020. Alleen Santa Marta registreerde hetzelfde totaal. Wat betreft de procentuele verschillen kende Puerto Carreño de grootste daling met 53 % en Bogotá de kleinste met 2 %. Volgens het IISS zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten

waar illegale economische en politieke netwerken samenkomen in de vorm van cocaïne-transporten, witwassen van geld en de activiteiten van talloze gewapende groeperingen die zich verrijken door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt dat verzoekster afkomstig is van Cali, departement Valle del Cauca en er tot haar vertrek uit Colombia heeft gewoond.

Gelet op de voorgaande analyse, besluit de Raad dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen en confrontaties tussen georganiseerde misdaadgroepen en bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt niet dat bij de confrontaties tussen de gewapende groeperingen strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. De Raad stelt vast dat verzoekster geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoekster geeft onder verwijzing naar onder meer voormeld arrest van het Europees Hof van Justitie een theoretische uiteenzetting omtrent de notie gewapend conflict, maar brengt verder geen informatie bij betreffende de actuele veiligheidssituatie in Colombia waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal daaruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF